

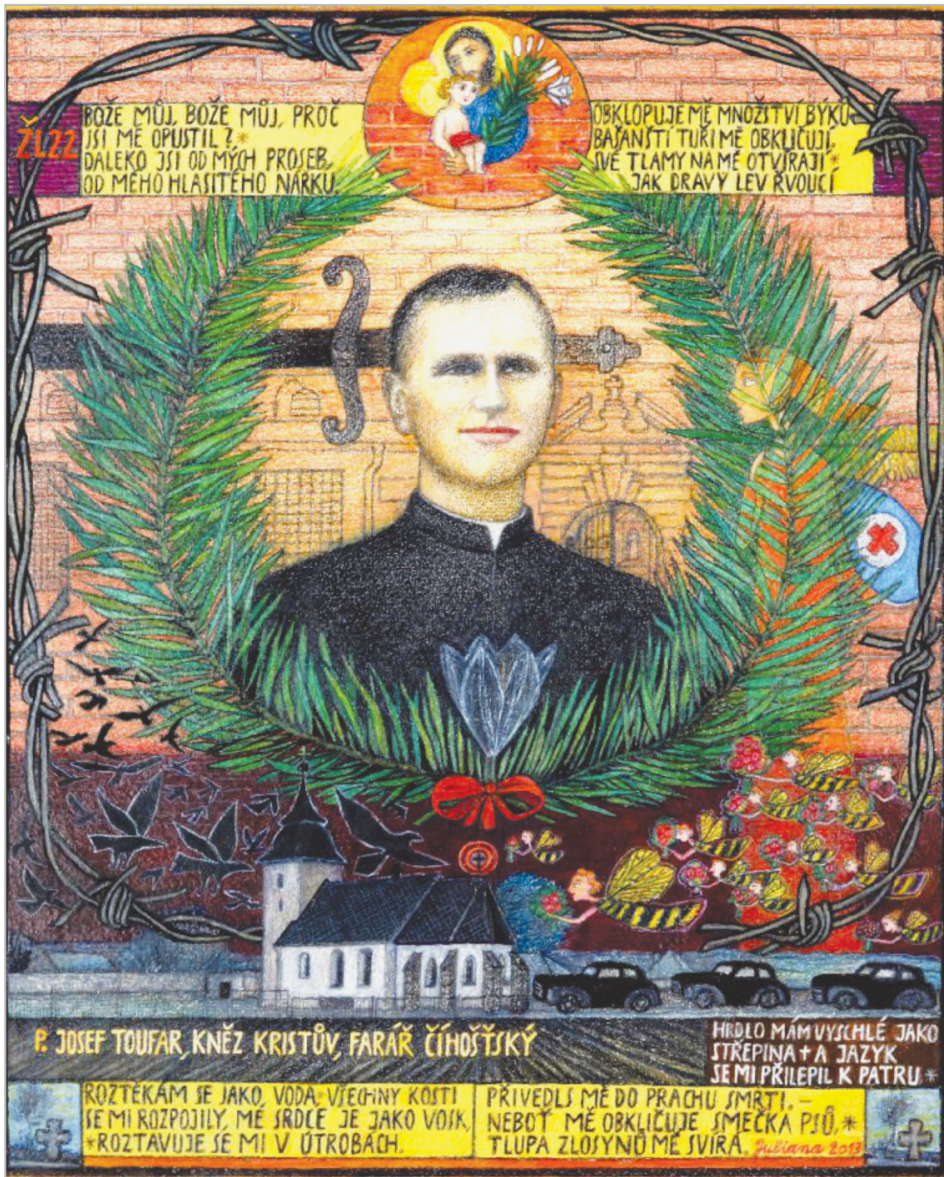
ZVON

MARCH - BŘEZEN

2024

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Tak tady sedím bezradně před mým počítačem a nevím, jak mám pokračovat. Vlastně přesněji řečeno, jak bych měl začít. Rád bych dnes napsal úvodník do březnového čísla našeho Zvonu. Celý měsíc březen se ponese ve znamení postního období, ale ten vyvrcholí posledním dnem – Velikonoční nedělí. Jinými slovy – půst, odříkání, hledání, těžkosti, klikatiny, nevyhnutelná jistá smrt. Poslední slovo má ale Slovo, které znamená vzkříšení, poznání, naplnění a cíl, tj. 31. březen 2023 – Velikonoční neděle.

Každý z nás má ale tu cestu nalinkovanou poněkud jinak. V tomto čísle jsem do rubriky osobností vybral kněze Josefa Toufara. Pokud ho budu chtít trochu srovnávat s námi kněžími dnešní doby, tak to byla zcela jiná stezka, po které on musel jít. Narodil se na začátku století a touhu stát se knězem překazila 1. světová válka. Životní těžkosti mu dovolily studovat velmi pozdě a byl vysvěcený na kněze až ve svých 38 letech na začátku 2. světové války. Hned po válce zakusil drsný nástup komunismu a ten ho nakonec „zlikvidoval“.

Nevím, do jaké míry si uvědomoval náročnost poslání, když vstupoval do semináře. Podle jeho slov chtěl sloužit lidem. Bůh s ním měl své plány, ale na druhou stranu plně respektoval jeho rozhodnutí – to je tajemství každého života, nejenom výjimečných lidí, jakým Josef Toufar zajisté byl.

Můžeme říct, že dnešní doba je méně náročná na hrdinské činy? Že překážky, které se kladou do cesty kvalitního a krásného života, jsou menší? Nevím. Jenom si zcela jistě uvědomuji volání Boží po naplnění jeho plánu se mnou a také s vámi milí čtenáři...

Příjemnou četbu

VE FOREST HILLS 21. ÚNORA 2024
VÁŠ FR. ANTONÍN

Obrázek na přední straně
P. Josef Toufar
autor - Juliana Jirousová

papežové

papes

papežové

papes

papežové

Sv. Silvestr I.

papežové

papes
MV

Po istej prestávke sa dostávame až na začiatok 4. storočia, kedy sa diali pre Cirkev veľké veci. Prvou bola konečne sloboda pre kresťanov, keď cisár Konštantín vydal v roku 313 Milánsky edikt, ktorým povolil kresťanstvo ako náboženstvo v Rímskej ríši. Druhou bol vznik a rozšírenie bludného učenia arianizmu, s ktorým prišiel kňaz Árius z Alexandrie v roku 318, a s ktorým Cirkev zápasila nasledujúcich takmer 300 rokov.

Pápež Silvester zasadol na biskupský stolec v Ríme v roku 314 a bol teda prvým skutočne slobodným pápežom. Narodil sa okolo roku 292 a zažil teda ešte kruté a krvavé vlny prenasledovania kresťanov z konca 3. a začiatku 4. storočia. Po skončení týchto prenasledovaní a udelení slobody kresťanom bolo aj mnoho veriacich, ktorí tlak nezvládli a zapreli svoju vieru. Títo sa teraz snažili vrátiť do Cirkvi a žiadali o odpustenie. Proti tomu sa v Ríme postavila skupina takzvaných donatistov, ktorí odmietali ich znovuprijatie do Cirkvi a keď boli so svojou náukou odmietnutí, odpadli od Katolíckej cirkvi a vytvorili si svoju vlastnú.

Ešte väčší spor a rozdelenie v celosvetovej Cirkvi vyvolali stúpenci alexandrijského kňaza Ária (žil v rokoch 260 až 336), ktorý niekedy v roku 318 začal popierať božstvo Ježiša Krista. Ariáni tvrdili, že Ježiš nie je rovnakej podstaty ako Boh Otec, ale len vznešeným tvorom, neskôr Bohom (Otom) prijatým za jeho Syna. Aj keď alexandrijský biskup odsúdil názory svojho podriadeného, popularita Ária, ktorý bol vynikajúcim kazateľom, prispela k rozšíreniu tohto názoru. Arianizmus bola najväčšia heréza (blud) toho času a v istom čase - po príchode barbarov, z ktorých viaceré národy najprv prijali ariánske kresťanstvo – ich bolo dokonca viac ako katolíkov. Mnohí svätí a cirkevní otcovia s arianizmom bojovali, a to pomerne úspešne, hoci to trvalo stáročia.

Cisár, ktorý sa obával, že spory povedú k rozdeleniu ríše, zvolal v roku 325 do Nicei v Malej Ázii Prvý nicejský koncil, ktorý bol zároveň vôbec prvým ekumenickým koncilom v Cirkvi. Znamenalo to, že sa na ňom zúčastnili zástupcovia celej svetovej Cirkvi a zároveň vieroučné závery ekumenického sú záväzné pre celú Cirkev. Tu bola definovaná

rovnosť Syna s Otcom („Jednej podstaty s Otcom“), zároveň tu boli odsúdené a zavrhnuté Áriove bludy a bolo prijaté Nicejské vyznanie viery. Na tomto koncile bol tiež ustanovený záväzný deň slávania Veľkej noci, platný až dodnes – prvá nedeľa po prvom jarnom splne mesiaca. Pápež sa Nicejského koncilu sám nezúčastnil, ale poslal len dvoch presbyterov a dvoch diakonov. Pravdepodobne tým pápež dával najavo nesúhlas so skutočnosťou, že koncil zvolal cisár, ale možno tým aj protestoval proti niektorým cisárovým praktikám (nechal zavraždiť svojho syna Crispa aj svoju druhú manželku, mal niekoľko konkubín a krst mu bol preto až do chvíle jeho umierania odoprený).

V roku 330 povýšil cisár Konštantín Byzancion na hlavné mesto celej rímskej ríše, od tej doby bolo na jeho počesť nazývané Konštantínopol. Tým sa predurčil úpadok Ríma, ktorý zostal naďalej len centrom kresťanstva, kým svetská moc ríše sa presunula do nového centra. To malo mať v budúcnosti vážne následky, pretože konštantínopolský patriarcha nepatril do tej doby medzi popredných kresťanských biskupov.

Za Silvestrovho pontifikátu došlo k definitívnej premene pohanského Ríma na kresťanský, hoci sa tu ešte konalo viacero vzbúr a pouličných lynčov kresťanov zo strany pohanov. Sám pápež musel niekoľkokrát ujsť, aby si zachránil život pred rozvášneným pohanským davom.

Cisár daroval pápežovi Lateránsky palác a s pomocou cisára boli v Ríme postavené štyri slávne baziliky: sv. Jána v Lateráne, sv. Petra vo Vatikáne (nie však v dnešnej podobe, dnešná bazilika sv. Petra sa stavala v 16. storočí), sv. Pavla za hradbami a sv. Vavrinca za hradbami.

Silvester zomrel 31. decembra 335 po pontifikáte, ktorý trval vyše 21 rokov. Ako prvý pápež bol pochovaný v chráme, v bazilike svätej Priscilly. Pamiatku svätého Silvestra si uctieva Cirkev 31. decembra, teda „na Silvestra“.

Papežovo poselství k postní době Skrze poušť nás Bůh vede ke svobodě

Jana Gruberová – Vatican News

„Lidstvo se řídí životním vzorcem, který je rozděluje a okrádá o budoucnost“, podotýká papež František v letošním poselství k postní době. Navzdory rozšířenému „deficitu naděje“ a „stesku po egyptském otroctví a faraonově nadvládě“ papež v dnešní době spatřuje přítomnost „nového lidstva, národa nepatrných, posledních a pokorných lidí, kteří nepodlehli mámení lži“. A tito „chudí duchem tvoří tichou sílu, která nese svět a pečuje o něj“.

„Postní doba je časem milosti, v němž se poušť opětovně stává místem první lásky. Bůh vychovává svůj lid, aby se vymanil z otroctví a zakusil

přechod ze smrti do života. Jako ženich nás znovu přitahuje k sobě a k našemu srdci šeptem pronáší láskyplná slova“, čteme v úvodu letošního poselství papeže Františka k postní době, které ve čtvrtek 1. února zveřejnil Svätý stolec pod názvem „Skrze poušť nás Bůh vede ke svobodě“.

Toto mocné povolání ke svobodě se ovšem nevyčerpává jedinou událostí, avšak dozrává během pouti, vysvětluje papež. Jako Izrael na poušti v sobě stále nosí Egypt, tak i dnes Boží lid nese ve svém nitru tísnivá pouta, která se musí rozhodnout opustit, pokračuje František. Uvědomujeme si to, když nám chybí naděje a bloudíme životem bez zaslíbené země, ke které bychom mohli společně směřovat.

Prvním krokem je vůle k chápání reality

Přechod z otroctví ke svobodě není abstraktní cestou, pokračuje Svätý otec, a aby i naše postní doba byla konkrétní, spočívá první krok v naší ochotě nahlédnout skutečnost. I dnes do nebe doléhá volání mnoha utiskovaných bratrů a sester. Ptejme se sami sebe: doléhá i k nám? Otrásá i námi?, klade si papež otázku a poznamenává: „Mnoho faktorů nás od sebe vzdaluje a popírá bratrství, které nás původně spojovalo“.

Papež dále připomíná, že postní cesta bude konkrétní také tehdy, pokud si přiznáme, že jsme stále pod nadvládou faraona, která vyčerpává a znečitlivuje, rozděluje a okrádá o budoucnost. „Země, vzduch a voda jsou tímto panstvím znečištěny, ale jsou jím napadeny i duše. Ačkoli křtem začalo naše osvobození, zůstává v nás nevysvětlitelná touha po otroctví. Je to jako přitažlivost k jistotě již známých věcí na úkor svobody“.

Bůh z nás nečiní poddané, ale děti

Postní doba je časem obrácení, časem svobody, píše dále papež. Bůh z nás nechce poddané, ale děti, připomíná František, a poušť je prostorem, ve kterém naše svoboda může dozrát k osobnímu rozhodnutí, jež by zabránilo novému otroctví. V postní době nacházíme nová kritéria posuzování a společenství, s nímž se můžeme vydat na cestu, po níž jsme ještě nikdy nešli. Škodlivější než faraon jsou totiž modly, varuje papež František a vyjmenovává připoutanost k penězům, určitým projektům, myšlenkám, cílům, osobnímu postavení, tradici, dokonce i k určitým věcem a lidem. „Místo toho, aby nás posunuli, nás ochromují. Místo toho, aby nás spojovali, budou nás stavět proti sobě“, upozorňuje František.

Tichá síla dobra, která léčí a udržuje svět

Papež pak pranýřuje „deficit naděje“, který vyčetl ze svědectví mnoha biskupů a lidí pracujících pro mír. Nicméně, jak naznačuje, existuje nové lidstvo, národ nepatrných a skromných lidí, kteří nepodlehli vábení lži. Zatímco modly otupují smysly a pohyblivost těch, kdo jim slouží, chudí

duchem jsou okamžitě otevření a připravení: je to tichá síla dobra, která léčí a udržuje svět.

Postní doba jako čas společného rozhodování

Synodální forma církve, kterou v posledních letech katolická církev znovu objevuje a pěstuje, vybízí k tomu, aby postní doba byla časem komunitních rozhodnutí, jdoucích proti proudu, která mohou změnit každodenní život lidí. Papež poukazuje kupříkladu na spotřební a nákupní zvyklosti, péči o stvoření, začlenění těch, kteří nejsou vidět nebo jimiž se opovrhuje. Křesťanská společenství by měla přehodnotit svůj životní styl a také působení ve svém okolí a v ideálním případě nabídnou přínos k jeho zlepšení.

Toto není agonie, ale porodní bolesti

V té míře, v jaké bude tato postní doba časem obrácení, zažije sklíčené lidstvo otřes tvořivosti a záblesk nové naděje, uzavírá František. Ačkoli jsme svědky bolestného sténání a po částech vedené třetí světové války, je třeba podstoupit riziko myšlenky, že toto není agonie, nýbrž porodní bolesti, nejsme na konci, nýbrž na začátku velkolepého představení. Takové smýšlení si ovšem žádá odvahu: odvahu obrátit se a vyjít z otroctví.

KÁZÁNÍ NA 1. NEDĚLI V POSTU 26. 2. 2023 V ČÍHOŠTI

zkráceno

Miloš Rejchrt

Přátelé, dostalo se mi výsady promluvit k vám z místa, odkud promlouval služebník Kristův Josef Toufar. Pozvání na tuto kazatelnu jsem přijal i jako příležitost splatit dluh, který není nikde zapsán, ale který cítím. V roce 1950 mi byly čtyři roky, bydleli jsme v nedalekém Trhovém Štěpánově a utkvěl mi v paměti výrok mého otce „on tam tahal

za provázky, tak ho klepli přes prsty“. Je možné, že jenom citoval něčí výrok a nevím, jestli se s tímto názorem na tzv. číhošťský zázrak osobně ztotožňoval. Vím ale bezpečně, že mnozí, včetně evangelíků, v té době ochotně uvěřili všelijakým dezinformacím a fake news – i když se tomu tehdy říkalo jinak – o podvodech a pletichách římskokatolického kléru. Když dnes při různých příležitostech mnozí bijí na poplach, že česká společnost je rozdělená na nesmiřitelné dva tábory, říkám si, že to není nic nového. Byla rozdělená například na ty, kdo v padesátých letech měli číhošťského pátera za mučedníka a na ty, kdo měli upřímnou radost z toho, že byl klepnut přes prsty. Prosím, přijměte můj výstup na číhošťskou kazatelnu jako gesto kajicnosti a projev úcty k památce Kristova svědka Josefa Toufara.

Katolický kněz i evangelický farář mají společný úkol vykládat, co je psáno v Bibli. No a na dnešní neděli připadá podle starocírkevního rozvrhu čtení o Ježíšově pokušení na poušti.

Co si ale pod slovem „pokušení“ vůbec představit? Dnes to slovo zní spíše žertovně: mluví se o sladkém pokušení či se přímo vtipkuje, že nejkrásnější na pokušení je mu podlehnout. Ale v Bibli je to jinak, pokušení je těžká hodina, osudová chvíle a když člověk podlehne, jako podlehla naše pramáti Eva pokušiteli hadovi a praotec Adam pokušitelce Ěvě, něco tím těžce pokazí, někdy tím ztratí všechno. Také Ježíš, když by pokušení podlehl, byl by tím znemožněn, přestal by být oním Synem, v němž se nebeskému Otci zalíbilo.

Ježíš se na poušť nevydává svévolně, z touhy po hrdinském zápasu se zlem. Je tam po křtu v Jordánu veden Božím duchem. Možná by tam rád nešel, ví totiž, že není o co stát, ne nadarmo nás naučil volat „nevod' nás v pokušení, zbav nás od zlého“. Je ale poslušným Synem, nechá se vést i tam, kam by se ze své vůle nevydal a koná, co z vůle Otcovy konat má. Tak jako se postil Mojžíš na Sinaji, než mu byl svěřen Boží zákon, tak i Ježíš, než začne ve svém kázání i ve své krvi naplňovat novou smlouvu, drží čtyřicetidenní půst. Vyhladovělému Ježíši pak navrhuje pokušitel, aby proměnil kameny v jídlo a nasýtil se.

Jsi-li syn Boží, navádí ho pokušitel, tak přestaň s tím hladověním. Jsi celý zesláblý, tak se posilni, zajisti si existenci, to je základna jakékoli úspěšné činnosti. Pak teprve si budeš moci dovolit nadstavbu, jako je poslušnost Boží vůle, naplňování tvého poslání a jiné hezké a užitečné věci. Ježíš řekl ďáblu ne. A použil k tomu citátu z 5.knihy Mojžíšovy: „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale vším, co vychází z úst Hospodinových.“

Bratři a sestry, obrovská naděje pro všechny pokoušené je už v tom, že útok pokušitele odráží náš Pán ne nějakou božskou mocí, kterou my po ruce nemáme, nýbrž zbraní, kterou po ruce máme. Ježíš cituje Písmo svaté, tedy dovolává se té tradice víry, která tu je, předávaná a dosvědčovaná, ba i zapisovaná. Kdo se v té tradici vzdělává a cvičí, ten nebude docela bezbranný, když pokušení přijdou. Ten v klíčové chvíli, kdy pokušitel je velmi vemlouvavý a přesvědčivý, dokáže rozeznat, že pravda, z níž pokušitel vychází, vůbec nemusí ústit v závěry, které pokušitel vnucuje. Chleba je třeba k životu, to je pravda, ale pokušitel z ní vyvozuje falešný závěr, že poslušnost Boží vůle, poslušnost jeho přikázání, je jen jakýsi dodatek k životu již

obstaranému a zajištěnému. Logika víry je jiná: Chleba je třeba k životu, proto prosíme „chléb náš vezdejší dej nám dnes“ a děkujeme Pánu, že nám ho dává. Ochota naslouchat Hospodinovu slovu a řídit se jím stojí nikoli až na druhém místě, ale na témže pořadí důležitosti jako obživa a sebezáchova vůbec.

V Ježíšově odmítnutí pokušitelovy nabídky můžeme najít nejen dobrý příklad, ale i zaslíbení. Vždyť právě onen verš, jehož část Ježíš cituje, zní celý takto: „I ponížil tě a dopustil na tebe hlad, potom tě nakrmil mannou, kterou jsi ty neznal, ani otcové tvoji, aby známé učinil tobě, že ne samým chlebem živ je člověk, ale vším, co vychází z Hospodinových úst“. Dát přednost poslušnosti slova Hospodinova před starostí o sebezáchovu znamená svěřit se tomu, který z nebe sesílá pokrm, strojí stůl hojný a kalich nalévá, až oplývá.

Pro druhé pokušení jsem v jednom katolickém katechismu našel výstižný titulěk: „Nedovolené spoléhání na Boží pomoc.“ Spoléhat na Boží pomoc vždycky a všude není projevem zbožnosti, nýbrž bezbožnosti. Řidič, který se opil, přece nesmí sednout za volant a vyrazit na dálnici plný radostné důvěry v Boží řízení. Spoléhat na Boží pomoc může být někdy zločin. Tohle ovšem ďábel ví a proto svádí Ježíše, aby se spolehl na pomoc svého Otce, dopřál si adrenalinový zážitek a z chrámové věže skočil. Jak by to bylo dál, kdyby skočil, nevíme: andělé by možná opravdu přispěchali, a Ježíš by přistál měkce. Pozoruhodné je, že Satan velmi dobře zná Písmo svaté a cituje doslovně. V Žalmu 91. skutečně stojí, že „svým andělům dá o tobě příkaz... na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil“.

Ježíš odvrací ďábelský svod také Biblií. Kupodivu ale s ní zachází volněji než pokušitel. Satan, ten říká: takhle je to v Bibli napsané, takhle to tedy je a není co řešit. Ježíš říká: takhle je to napsané a je co řešit. Smyslu toho, co je zapsáno v Knize knih se nedobereme tím, že vytrhneme ze souvislosti Písem jeden dva verše a řekneme, že tohle je slovo Boží. Slovem Božím se nám stává biblický text tehdy, když mu porozumíme v souvislosti velkého příběhu záchrany, jehož významnou kapitolou je Hospodinova smlouva na Sinaji a nejvýznamnější kapitolou Kristův kříž a Kristův prázdný hrob. Ježíš odmítne satanské lpění na liteře Písma připomínkou, že kromě 91. Žalmu jsou tu i jiné, dokonce významnější části velkého celku: je tu také veledůležitý příběh Božího lidu, putujícího na poušti k zaslíbené zemi. A tomuto lidu Hospodin říká (5. Mojž. 6,16): „Nepokoušejte Hospodina, svého Boha, jako jste ho pokoušeli v Masse.“... Věz tedy, Satane, když přicházíš v rouše znalce svatých Písem, a probouzíš v nás bažení po podivuhodné Boží ochraně, že víra je na prvním místě ochota plnit Boží vůli, jeho přikázání a svědectví. Voláme přece „Buď vůle Tvá, jako v nebi, tak i na zemi“, tedy také usilujeme a přičiňujeme se, aby v mé zemi, v mém životě, v mých vztazích k lidem i k věcem se Boží vůle stávala skutkem....

Do třetice přichází pokušitel, aby nabídl Ježíši všechna království světa a jejich slávu, celý širý svět, kam až oko z vysoké hory dohlédne. Nabídka je to lákavá: Evangelium přece nechce proměňovat jenom naše osobní vztahy, evangelium míří k tomu, aby jednoho dne králové světa do Nového Jeruzaléma vnesli svou slávu.

Satan tedy nabízí Ježíši skvělou věc, když mu dává k dispozici i státní

aparát a všechny správní orgány, vždyť toho všeho lze využít pro tu nejskvělejší věc na světě, pro Boží království, pro ustavení křesťanské, kristovské civilizace.

Zádrhel je v tom, že d'ábel za tuto skvělou věc něco chce. „To všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“ Je to děsné pokušení, dostat tak mnoho výměnou za tak málo. Dábel ví, na kterou strunu zahrát, tak se z našeho nitra začne ozývat našeptávání sobě samému, že poklonit se je jen takové vnější gesto, nikomu tím neublížím, a navíc jsme tu sami, nikdo se nic nedoví... Na oko budu sloužit d'áblu, abych o to účinněji, lépe a upřímněji sloužil Bohu. Jenže hrátky s čertem, toto časté téma českých pohádek, vždycky vyhraje čert a nakonec on orá s tím, kdo si s ním začal. Není to žádný hlupáček, nějak ho ošálit se nikomu nepodaří, na všechny finty a blafování je největší mistr on. Na něj platí docela jiné zbraně než chytrost.

Ježíš i ve chvíli vrcholného pokušení vytáhl na d'ábla zbraň Písem. Ne jeden magický veršiček, ale v Písmech uloženou zkušenost a vyznání Božího lidu. „Hospodinu, svému Bohu budeš se i klanět, i jemu sloužit.“

I my můžeme v pokušení obstát, jako obstál Ježíš na poušti, když se spolehne, že klanět se jen Hospodinu a jen jemu sloužit stojí za to a pokud tím o něco přijdeme, však to zase nalezneme. Obvykle přijdeme o méně, než se obáváme. Když d'ábel nabízel Ježíši všechna království světa a jejich slávu, tak nabízel jen zdařilou iluzi všech království a slávy. Dábel je velký iluzionista. Umí stavět vzdušné zámky a potěmkinovské vesnice, umí předstírat, že je to, co není... Hospodin, pravý opak d'ábla, není žádný iluzionista a tvůrce virtuální reality, nýbrž stvořitel, Hospodinova je všechna země, skutečná země, se vším, co na ní a v ní jest, včetně její budoucnosti. Hospodin není nějaký lokální bůžek, třeba bůh pouště. Pokud na poušť někoho vyvede, jako ten lid Izraelský z Egypta či Ježíše po křtu v Jordánu, tak jen na čas, na čas zkoušky. To d'ábel je na poušti doma. Dábel je jen chytrý, ale neperspektivní pouštní démon. Zaplétat se s ním je k ničemu, však čiň pouštnímu démonu dobře, pouští se ti odmění. Ničím jiným nemůže, nic jiného nemá, ani ten písek není jeho. Hospodin, ten vede k zaslíbené zemi, úrodné, pohostinné, strojí hojný stůl, kalich nalévá, až oplývá. Svě věrné, kteří nepřijmou d'áblovu nabídku, nezanechá. „V té chvíli ho d'ábel opustil a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho.“ On chce abychom život měli a hojně měli, dokonce život věčný měli. Věřme tomu a těšme se i my na obsluhu Božími anděli. **Amen.**

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

2024 - před sto lety se dětská nemocnice Bambino Gesù stala „papežskou nemocnicí“, referenčním bodem pro péči o všechny nemocné děti v Římě i na celém světě. Jak zdůrazňuje oficiální video připomínající tuto událost, vévodové Salviatiové, kteří nemocnici založili v roce 1869, ji 20. února 1924 prostřednictvím tehdejšího kardinála vikáře Basilia Pompiliho a se souhlasem Pia XI. darovali Svatému stolci. Díky dvanácti lůžkům v domě vévodů Arabelly a Scipioneho Salviatiových v centrální ulici Via delle Zoccolette v Římě se stala první italskou dětskou nemocnicí.

5. února - v italském přístavu La Spezia zakotvila italská vojenská nemocniční loď Vulcano, přivezla z Gazy další skupinu dětí, které potřebují lékařskou péči. Loď vyplula z egyptského Al Hariše, kam byly děti převezeny po překročení hranice v Rafáhu. V přístavu je přivítal italský ministr zahraničních věcí Antonio Tajani a vikář františkánské kustodie Svaté země otec Ibrahim Faltas, který se na operaci podílel od samého začátku a koordinoval ji s egyptskými, palestinskými a izraelskými institucemi.

9. února - oznámil apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Jude Thaddeus Okolo jméno nového olomouckého arcibiskupa. Papež František jím jmenoval dosavadního administrátora arcidiecéze a pomocného biskupa Josefa Nuzíka. Úřadu se ujme v polovině dubna.

12. února - argentinský prezident Javier Milei se zúčastnil soukromé audience u papeže Františka v Apoštolském paláci ve Vatikánu. Prezidenta doprovázela jeho sestra Karina Mileiová, která působí jako generální tajemnice argentinského prezidenství, Diana Mondinová, ministryně zahraničních věcí a ministr vnitra Guillermo Francos.

18. února - "Musíme se vždy snažit o mír, válka je vždy strašnou porážkou. Každý další den je dnem utrpení. Mír je něco, co vyžaduje mnoho experimentů, mnoho pokusů, je třeba se o něj urputně snažit a jsme přesvědčeni, že přijde." A to i díky mezinárodnímu společenství, "které se nemůže držet stranou". Prohlásil to kardinál Matteo Maria Zuppi, boloňský arcibiskup a předseda Italské biskupské konference (CEI), který promluvil v pořadu In mezz'ora na RAI.

24. února - Bulharsko bude zřejmě první zemí Evropské unie, která na běžné euromince nechá vyrazit podobizny svých svatých. Na bulharské jednoeurové minci by se tak měl objevit patron Bulharska Ivan Rilský, na dvoueurové pak pravoslavný mnich Paisij Chilendarský. Po ukončení schvalovacího procesu to oznámila centrální banka Bulharska, které usiluje o vstup do eurozóny v příštím roce. Náboženské motivy se dosud objevovaly pouze na pamětních mincích společné evropské měny, upozornila agentura APA.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V BŘEZNU 2024

datum	úmysl	dárce
1.3.	Za bratra Josefa a rodiče	B. a J. Kowalyk
3.3.	Za zemřelého Antonína Štěpána	Šárka Elahi
6.3.	Za zemřelého bratra Milana Hekrle	Milada Hanák
10.3.	Za zemřelé rodiče Bednářovy	rodina Bláhova
13.3.	Za celou rodinu Kowalykovu	B. a J. Kowalyk
17.3.	Za zemřelého manžela Ing. George Kolasu	Věra Kolasa s rodinou
20.3.	Za Rev. Jozefa Chovance	rodina Hnízdova
24.3.	Za zemřelého Otu Bláhu	rodina Krupkova
27.3.	Za zemřelého Otu Bláhu	Libuše Král
31.3.	Za krajanskou rodinu - Velikonoční neděle	

SVATÝ TÝDEN - VELIKONOCE 2024

Květná neděle - 24. března	Zelený čtvrtek - 28. března
Velký pátek - 29. března	Bílá sobota - 30. března
Velikonoční neděle - Vzkříšení Páně - 31. března	

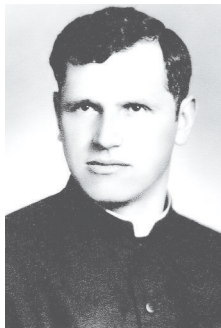
BLAHOPŘEJEME

v březnu oslaví narozeniny: Elen Samek 1. března, Helena Kočica 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Věra Kolasa 11. března, František Fojtík 17. března, Anna Hnizda Moreno 24. března.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Bohdan a Jirina Kowalyk, Patricia Babor, Antanas Samkos family, Fred Jurena.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Narozen v malé vesnici Arnolec u Polné. Druhý den pokřtěn ve farním chrámu ve Zhoří jako Josef Jindřich. Vyrůstal se čtyřmi sourozenci v rodině Josefa Toufara st., hostinského, sedláka a starosty obce. Dle svědectví vrstevníků a příbuzných si Josef již jako malý chlapec rád hrával na kněze. Často vylezl na sehnutou arnoleckou vrbu, pod kterou shromáždil děti ze vsi a cosi jim kázal. Začátek října 1928 vzbudil v Německém (dnes Havlíčkově) Brodě úsměvný rozruch - do gymnaziální primy mezi jedenácti a dvanáctileté žáky nastoupil šestadvacetiletý muž Josef Toufar, kterému spolužáci začali laskavě přezdívat „děda“ a který na otázku, proč se přihlásil na náročná studia v tak pozdním věku, jasně a odhodlaně odpovídal, že usiluje naplnit svoji touhu – stát se knězem a sloužit lidem.

V červnu 1935 Josef Toufar maturuje na gymnáziu v Chotěboři, kam před tím přestoupil na radu otcovského přítele, básníka a katechety P. Františka X. Boštíka. Stává se také kronikářem obce Arnolec. V tomto roce vstupuje do kněžského biskupského semináře v Hradci Králové. Po okupaci nacistickým Německem a po vypuknutí II. světové války byl jáhen Josef Toufar 29. června 1940 na svátek sv. Petra a Pavla biskupem Mořicem Píchou vysvěcen v Hradci Králové na kněze. Motto na primičním obrázku „Za hlasem Tvým jsem, Pane, šel, dej sílu duši mé.“ Prvním Toufarovým kaplanským působištěm se stala rozlehlá farnost městečka Zahrádka u Humpolce. Po skončení II. světové války může P. Josef Toufar naplno rozvinout své pastorační aktivity. Zakládá v obci Sdružení katolické mládeže, které shromažďuje 250 mladých lidí z celého kraje a s nimi pořádá duchovní obnovy, exercicie, poutě, modlitební setkání, vzdělávací večery, přednášky atd. Po komunistickém puči v únoru 1948 vystoupili komunističtí funkcionáři v Zahrádce a na okrese Ledec nad Sázavou, kteří začali agresivně na hradeckém biskupu Píchovi požadovat Toufarovo přeložení ze Zahrádky do jiné farnosti. Pod nepolevujícím politickým tlakem nakonec sám Josef Toufar rezignuje. Do farnosti Číhošť se stěhuje 16. dubna 1948. Do této dramaticky rozbourěné doby přichází zvláštní znamení. 11. prosince 1949 se v číhošťském kostele, právě ve chvíli Toufarova kázání, podivuhodně rozkývává dřevěný oltářní křížek a zůstane stát nakloněn a zkroucen ke kazatelně s mírným převísem. Záhadný úkaz vidělo 20 svědků. Událost v Číhošti se roznesla po celých Čechách a do zapadlé vesnice se sjíždějí stovky poutníků i zvědavců. Situace, která se nehodí do scénáře komunistické straně, bojující v té době proti církvi otevřeně a nepokrytě. Po pár týdnech státní aparát rozjíždí zbrkle drtivou akci, na kterou kladou špičky stranického aparátu velký důraz – využít této příležitosti a vypořádat se s nepřítelem - katolickou církví. Faráře donutit ke lživému doznání, že sám hýbal křížkem a ukázat tak křesťanské náboženství jako podvodné opium pokrokového lidstva. Josef Toufar má být pak veřejně, před celým národem obviněn v politickém vykonstruovaném soudním procesu z toho, že jako podvodník s křížkem hýbal za pomoci gum a pér. 25. února 1950, kolem půl deváté večer, následkem krutého mučení, v den druhého výročí komunistického převratu, Josef Toufar umírá po operaci ve Státním sanatoriu v Praze v Legerově ulici. Následně je pitván a jeho mrtvé tělo zahrabáno v hromadném hrobu na hřbitově v Praze-Đáblicích. Toufarova jména je však propagandisticky zneužito v právě natáčeném filmu Běda tomu skrze něhož přichází pohoršení.